

Memoari mladog Banjalučanina

Admiral Mahić

tačno u 9,29 devetnaestog januara
prije Krista i Muhameda iskočio sam iz letećeg tanjura
na zaleđeni krov banjalučkoga porodilišta.

Čim je iluzionista Dejvid Koperfild
krenuo hodati po staklu i potom u Mujinoj ćevabdžinici
naručio srednju porciju ćevapa –
tačno u 9 i 30 rodio sam se stoposto
u centru Banjaluke –

probudile su me pionirske marame
koje su zujale kao pčele u Crnoj kući
(tamo urezah potpis: TITO)

Jer prije rođenja bio sam u ilegali
ali sve planete u vasioni

paktiraju s uređajem što prisluškuje ilegalce –
a samo sam htio napisati reportažu o radnicima tvornice
koja je iskovala moje lice!

Tačno u 9,31 izlazim iz porodilišta
i udvaram se razvedenim ženama koje sretnem –

Tačno u 9,32 poskupila je struja, ali velikodušni
Dejvid Koperfild u rukama čuva struju od 220 volti
i besplatno pali sijalicu, a može i kasetofon –

Tačno u 9,33 ujela me pčela iz Hercegovine
i prošla me reuma –

Tačno 9,34 nana u nanulama otrčala je
u Opštinu i dala mi ime Admiral –

Tačno u 9,35 naslonio sam se na stablo
i pišao, a iz stabla je izašao milicionar i upitao kako se
zovem. Rekao sam da me je nana u nanulama upisala
u Rodni list kao Admirala –

A ti si taj Admiral, zapištao je kao roštiljska kobasica
i ošinio pendrekom!

Tačno u 10,36 milicionar je sreo nanu i izbio je iz nanula!

Tačno u 10,37 milicionara je sraunio zemljotres!

Tačno u 10,38 zbog razvedene žene skočio sam s mosta
u Vrbas: povukao me rječni vir što se okretao
kao elisa helikoptera!

Tačno u 10,39 rođak Ničo svirao je gitaru na desnoj obali
Vrbasa i uzviknuo: Uхвати se za slamku!

Tačno u 10,40 uhvatio sam se za vrbin opali list i izvukao se
iz začaranog vrtloga –

Tačno u 10,41 razgovarao sam s anđelima koji vjeruju
da rad otklanja od nas tri velika zla. Moram raditi, donekle,

ne mozgajući previše.

Tačno u 10,42 – pijem pivo s rođakom Akom kom je u očima bunar iz kojeg se danju vide zvijezde –

Tačno u 10,43 rođak Midhad daje mi novu novčanicu od svoje radničke plate i osmijehom kaže: Evo za pjesmu!

Tačno u 10,44 rođak Mirsad Borac upoznao me s razvedenom ženom

koja je najbolja prijateljica njegove razvedene žene –

Tačno u 10,45 svukao sam haljinu s njenog tijela i rekao joj da se ne brine –

Tačno u 10,46 popeo sam se u njeno selo Gornja Maslenica da je zaprosim ali njena je majka ispalila

hitac iz puške kremenjače pa sam se dao u trk

kroz koprive prema selu Donja Maslenica –

Tačno u 10,47 iz sela Donja Maslenica, gdje se vodovodne cijevi ne svađaju već dogovaraju, otputovao sam vozom

za Plitvička jezera –

Tačno u 10,48 u vozu za Plitvička jezera rođak Suad upoznao me sa razvedenom ženom iz Danske koja je na psećoj

uzici vodila psinu –

Tačno u 10,49 u vozu za Plitvička jezera u kupeu prvog razreda, rođak Suad i ja smo počeli glačati kamene

bradavice na danskim grudima –

Tačno u 10,50 ja, Dankinja – i u pratnji njene psine – sišli smo s voza na stanici Vrhovine.

Tačno u 10,51 u zadimljenoj biriji vrhovinskoj dao sam na znanje vatrenoj Dankinji da je neću zaboraviti i vratio se autobusom u Banjaluku. Ostaću sam sa Banjalukom. Bez tjelesnosti. Bez pepela.

Nas dvoje smo daleko, ali iskreno blizu, recimo kao dodir

čovječanstva. Alojz je zaljubljen u Enisu, ja u Banjaluku

i svi vrtimo svoja svjetla koja i kad se gase poje: Dole s urotom!

Mi idemo putem Ljubavi, a Potištenost putem Seksa!

Nama treba Ljubav da prestanemo žderati svoju majku.

Pa kažem Potištenosti: ostavi me na miru s tom praznom pričom.

Moje nebo je crno. U mojim zjenicama vrte se romantične gramofonske ploče –

Tačno u 10,52 rođak Sead, koji ne trpi vlast vucibatina, opet je krenuo u borbu –

Tačno u 10,53 rođak Alija, doktor i pjesnik, otvorio je prozor i prislonio doktorske slušalice na puls vedrine.

Tačno u 10,54 odnekud su stigli crni oblaci i poredali stolice u vedrini.

Tačno u 10,55 oblaci su se pretvorili u tenkove i počeli driblati... Prelazim te. Prelaziš me. Faul!

Tačno u 10,56 slavuji su kupili geografsku kartu i na njoj tražili državu u kojoj će pjevati do zore.

Tačno u 10,57 uokolo odjekuje kuckanje koda prirode –

Tačno u 10,58 sve moje ekonomske su rezerve u koferu!

Tačno u 10,59 Dejvid Koperfild uveo me u magični sanduk –

jedan, dva, tri – i ja sam publiku pozdravio preko mobitela, iz Švedske!

Tačno u 11 publika se digla na noge i aplaudirala Dejvidu Koperfildu, tražeći da ih uvede u magični sanduk – Tačno u 11,01 predomislio sam se i, letećim tanjirom, vratio se, skupa s publikom, u ilegalu...

PAS

U Sarajevu, sreo me pas i reče:
“Sjećaš li se mene?”

Njegovo lice, njegove modre oči, njegov dugi rep stresli su se od susreta s povratnikom u Sarajevo. Suton je pričvrstio skije za natekle noge i spustio se niz sokak Ašikovac u korito rijeke Miljacke. Ali ništa nije opasno kao sjećanje na prvu ljubav!

Koliko sam puta čuo glas jakog vjetra koji je magičnu Merion oteo iz mog zagrljaja! Onda sam se sjetio psa s kojim sam se družio u Torontu, jer znao mi je lizat ruku kad osjetim da sam sam.

Da, to je pas Doson, princ iz raskoši antartičke. Ili obratno. Začarani princ u obliku psa. Samo pas Doson zna šta je bilo sa mnom kada me je Merion izbacila iz

srca. Krv mi je pošla na nos, jer je draga djevojka upalila svijeću u meni i vratila se u krevet vjetru. I najednom, krenuo sam ka viktorijanskoj kući, u kojoj je Merion živjela sa Mojrom i Ketrin – spreman da ubijem!

Ali, pas Doson digao je glavu s otvorene Londonove knjige OČNJAK, onjušio u zraku ludilo zajurišao se kao metak kroz zatvoren prozor da me vrati tamo odakle sam pošao.

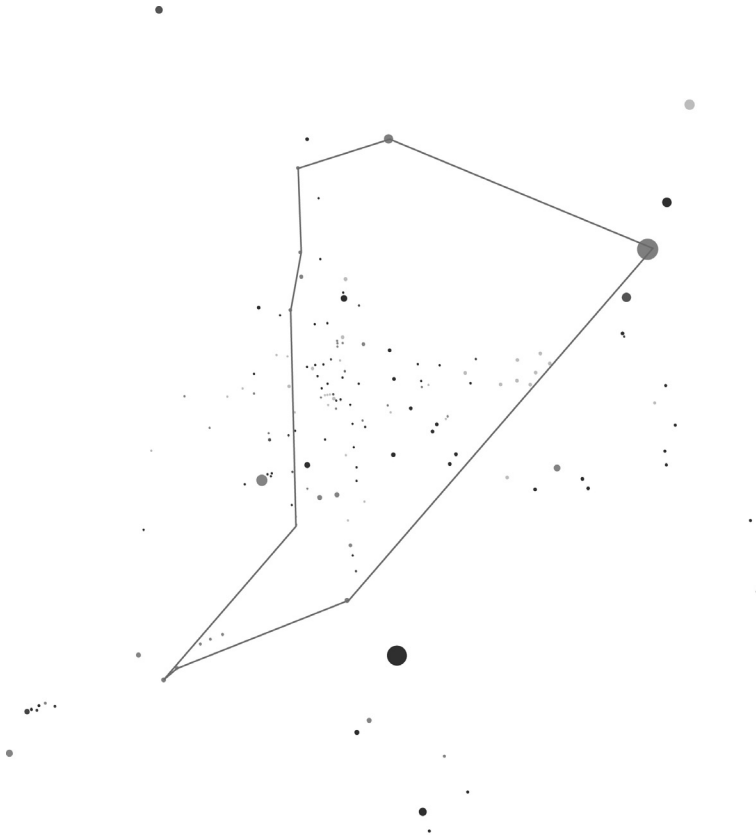
Doson je bio Ketrin pas, iako sam premišljao da ga usvojim jer bilo gdje da krenem razjurio bi vjeverice u drugom stanju po trotoaru i ponovo za mnom, ko za sobom. Uvečer na krevet skoči i ušuška se između mene i Merion i, kao Hegel pored kog niko nije prošao nepovrijeđen, djetinjim režanjem vjeru u ljubav oživljavao. Ljubav prema salami i, što god da se desi, ljubav prema Merion. Sutra ćemo opet izići vani i kupiti italijansku salamu, pola psu, a pola pjesniku

u vrvi parka.

U Sarajevu žmirka u psećoj glavi
vjernost dobrote kao mali semafor na
napuštenoj cesti i reče:
Uvukao sam se na prekookeanski brod,
okrznut kišama doplovio do sunčane luke Ploče,
potom uskočio u teretni voz za Sarajevo
da ti kažem što mi je Merion rekla na uho:
PRENESI SVOME PRIJATELJU DA STALNO
GLEDAM NJEGOVO LICE U VJETRU.

O AUTORU:

Admiral Mahić je rođen u Banja Luci (BiH). Član je Društva književnika Hrvatske i član P.E.N. Centra Bosne i Hercegovine. Objavio je jedanaest knjiga poezije. Živi i radi kao samostalni umjetnik u Sarajevu.

Zona Onih kojima je muka od ljubavi